

D. W. Winnicott, *Playing and reality* (1971)

Winnicott skriver forståelig, nyansert og klinisk nært om komplekse hverdagslige, fenomener, mener Line Indrevoll Stänicke.

TEKST

Line Indrevoll Stänicke

PUBLISERT 5. juni 2015

En av mine første store leseropplevelser om psykoterapi var Donald Woods Winnicotts bok *Playing and reality* fra 1971. Det var nesten så jeg ikke trodde det var mulig at en bok kunne tale så direkte til meg. Winnicott formidler teori om komplekse, om enn hverdagslige, fenomener på en forståelig, nyansert og klinisk nær måte. Han skriver om hvordan barnet internaliserer tidlige relasjonserfaringer med omsorgspersonen, og om betydningen av dennes fysiske og emosjonelle grunnleggende ivaretagelse og speilende holdning. Han er opptatt av kvaliteten i tidlig samspill, barnets bruk av objekter og lek, og kulturens muligheter og begrensninger for å fremme utvikling av psykisk realitet. På en elegant måte viser han paralleller mellom viktige faktorer i barnets utvikling og i terapi, og hvordan terapi kan gi en ny mulighet for å utforske overgangen mellom den indre og den ytre verden. I terapi – som i lek – kan vi også utvikle forestillingsevne, kreativitet og en meningsfull opplevelse av å leve i verden.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 6, 2015, side 536

TEKST

Line Indrevoll Stånicke, psykologspesialist

KONTAKT: erik.stanicke@psykologi.uio.no